

Přílohy

1. Příloha č. 1: Rozhovor vedený s doktorem Petrem Kopou 22.7.2021 v Praze

Já: Tak bych se zeptal, jestli byste mohl popsat, jak jste se dostal do Paraguaye?

Petr Kopa: To už stojí v té knížce, ale můžu. Chcete to?

Já: No jenom tak.

Petr Kopa: Tak velice jednoduše. Já jsem narodil v roce 1944, ve válce. Končila válka, otec byl v Terezínu. Opustil a pak se vrátil. Fyzicky se dal do pořádku, protože měl 44 kilo. Padnul z 80 na 44 kila. Jednou jsme se vrátili do Košíře, tam jsme měli takový domek a rodiče nemohli jít dovnitř, protože byla konfiskována, zaplombována a museli jsme opustit zem za 48 hodin. Tak bylo to hodně rychlý a to na základě Benešových dekretů, ale my stejně uvažovali opustit zem kvůli komunismu, který se, se vědělo už tehdy, že bude komunismus bude u nás etablován a to je a to bylo relativně jednoduchý a dramatický taky. My jsme si nemohli vybrat jen tak celou zemi, jsme mohli jít jen do jižní Ameriky anebo do takových zemí, který nebyly v alianci s Amerikou. Například Brazílie byla v alianci s Amerikou. Ani jsme nemohli jen tak jít do USA, a tak jsme šli do Paraguaye – jednoduše.

Já: A byl jste už odmala vedený ke katolické víře?

Petr Kopa: Ne, takhle moje rodiče byli katolíci, ale nepraktikovali, ale měli veškeré k tomu patřící ctnosti. Byli velice vzorní ve všem, a to je hrozně důležitý základ a bez toho by nic jinýho nebylo tak dobrý. Oni se pak vrátili k praxi, chodili pak, poté co jsem já začal, tak oni také začali chodit do kostela v neděli na svatou mši.

Já: V kolika letech jste se tak seznámil s Opus Dei a při jaký příležitosti?

Petr Kopa: Já jsem měl devatenáct let, když jsem poznal Opus Dei v Asunciónu. Nějaký kámo mě tam pozval, že mě to může zajímat, jako vždycky, velice jednoduchý všechno.

Já: Jak dlouho to trvalo, než jste se rozhodl učinit to definitivní...

Petr Kopa: No to po nějakým měsíců nebo půl roku. Jeden z Díla, jeden Španěl, přišel nějaký malý tým, jako sem. Sice jich bylo více, jich bylo čtyři, pět. Měli tam už nějaký dům. Se mě zeptali, jestli nechci být numerářem. Mi vysvětlili, co to obnáší. Já jsem si to nechal projít v hlavě asi celý rok. Tak už jsem měl nějaký věk. Už jsem měl dvacet a tak dále. (Telefon zazvonil – krátká pauza)

Já: Co bylo nakonec důvodem, že jste se rozhodl stát numerářem?

Petr Kopa: Samozřejmě, ten důvod je (smích) stručně řečeno samý Bůh. Člověk má takový určitý neklid, že by měl něco dělat. O tom mluvím v biografii. Můj otec s náma velice dlouho mluvil, jaký problémy a tak. Já jsem si myslel, že nemůžu jen tak. Každý člověk v tomhle věku hledá nějakou náplň pro svůj život. Optimální, která mu nejvíc vyhovuje, podle srdce, a tak u mě to bylo podobně jako u dalších spousty tisíc numerářů po světě. Každý, samozřejmě jsou takové věci jsou rozhodovány s velkou, s velkým působením Boží milosti. Jinak se nedá vysvětlit to vytrvání a tak dále. To není něco jenom na pozejtří, že jo. To obsahuje celý život a hluboce a tak. Jako každá veliká láska. Člověk, který se vdává nebo žení, tak taky ví, že celý život bude až do smrti hluboce poznamenán od té situace. Otec, který má děti, nemá povinnost jen o sebe.

Já: A to byl Váš popud, že jste chtěl jít do Říma?

Petr Kopa: To ne. To přišlo mnohem pozdějc. Já jsem na začátku myslel, že zůstanu v Paraguayi nebo někde. Ta věc Říma, já jsem byl pozván najednou jít do Říma a já jsem řekl beze všeho, tak jsem šel do Říma a pak.

Já: A ten důvod do toho Říma?

Petr Kopa: No, ten důvod je dokončit biennium a quadrigennium. Každý numerář studuje dva roky filozofii a čtyři roky teologii a pak by měl ještě většinou dokončit doktorát. To byl ten důvod a zároveň ten důvod byl, že z těch, který chodili do Říma jako já, tak z těch pak byli pozváni hodně, možná i všichni, aby se stali kněžími. Oni sami se k tomu mohli přihlásit. Ale nemuseli, ale drtivá většina se stala kněžími a já jsem zůstal laik.

Já: A tam jste potkal zakladatele. Jakou úlohu myslíte, že má zakladatel v životě věřícího Opus Dei?

Petr Kopa: No úlohu (smích). Akorát žít a mluvit, slyšet zakladatele Opus Dei během jednoho a půl roku v Římě pro mě a pro všechny to byl obrovský zážitek, obrovský privileg, protože zakladatel měl tu schopnost dotýkat se srdce, nebo jak bych to řekl (smích). On mluvil velice nadpřirozeně a vysvětloval nám spoustu detailů ducha Díla a jak se má dělat to a ono. Hodně nám doporučil být velice upřímný, to je alfa a omega vytrvalosti, nenechat si žádný konflikt, problém pro sebe, a tak no. Bylo to s ním velice příjemný, když on mluvil, tak lidi byli tichý. Si mohl slyšet pád špendlíku na zem (smích), tak ticho bylo. A pak když končily tyhle rozhovory s ním. Všichni jsme chodili do kaple. Bylo rozmístěno, ja nevím, dvanáct kaplí v těch budovách. A každé zase znova to probíral, jo v rozjímání a tak. Zapisoval a tak dále.

Já: A kdy přišla ta myšlenka, že byste mohl rozšiřovat Opus Dei do České republiky?

Petr Kopa: Já jsem na tohle zeptal zakladatele a on mi řekl, že jakmile padne komunismus, že přijdeme sem, a tak se to stalo. Mně řekl a ty nezapomeň tvoji češtinu a dopisuj si s Milošem Šýkorou ve Venezuele a tak dále. Abys byl připravený. Já jsem to pak nějak zapomněl. Jsem myslel, že to byl takový rétorický obrat, ale pak jsem pochopil, že vůbec. Že on skutečně věděl, nebo Bůh mu asi řekl nebo nějak ukázal, že padne komunismus. Ta informace, on jí jako spousta dalších lidí, kteří jsou zodpovědní za církve věděl. Oni věděli, že padne komunismus.

Já: Ten člověk ve Venezuele se tam dostal podobným způsobem jako vy?

Petr Kopa: Ne, ne. On přímo, ja nevím, možná v roce 1968. Nevím už, se dostal do Venezuely.

Já: Jako přitom když bylo Pražský jaro, kdy se to trochu uvolňovalo.

Petr. Kopa: Já nevím kdy, víš. Co já vím, on se tam objevil, když měl třináct roků. Proto uměl nebo umí velice dobře česky. Možná to zapomněl hodně.

Já: Víte o nějakém člověku, že by byl ještě v době komunismu o nějakém člověku, který byl v nějakém kontaktu s Opus Dei, že by to znal.

Petr Kopa: No tady byla celá řada lidí, kteří se zajímali o Opus Dei a vydávali v samizdatu informace o Opus Dei. Já jsem si přečetl v Žürychu takovou bichli o Opus Dei, která byla přeložená od Thierry, to je numerář, která napsal něco ve francouzštině. Tady se to přeložilo do češtiny. Ten tisk byl ale velice z technického hlediska špatný (smích). A tak já jsem musel nějak odhadovat smysl textu, protože to bylo mlhavý, ale takových je spíše v archivech spousta. Pokaždé když se Dílo atakovalo, no tak tady hned obrátili smysl, že je to dobrý. Nevěřící, věřící, nebo progresisti, když atakovali Dílo.

Já: Jak myslíte, že se s tím seznámili?

Petr Kopa: No, protože oni měli nastavené antény, aby se dozvěděli o všelijakých věcích, které probíhaly v západu. No tak Opus Dei bylo už tehdy velmi důležitý. Opus Dei nikdy nepůsobilo v krytu nebo jak to říct.

Já: V skrytu.

Petr Kopa: V skrytu, no tak tehdy už bylo spousta věcí publikovaných. Stačí jenom otevřít oči, no. Když je zájem, tak...

Já: Vy jste byl první, kdo byl vybraný do Československa?

Petr Kopa: No tak první ne. My jsme byli hned tři, kdo jsme přišli. To byl Dr. Lobo, Gustavo a já.

Já: V biografii jste psal o nějakém Američanovi, který už tady.

Petr Kopa: Jo ten přišel kvůli byznysu už dřív. Tady byl dřív a začal rekonstruovat Týnský dvůr.

Já: A to byl taky numerář?

Petr Kopa: Taky, taky. On přišel z New Yorku. Já myslím, že on přišel už dva roky předtím.

Já: Ještě za komunismu?

Petr Kopa: Ne ne to ne. Ale krátce po pádu komunismu se tady objevil.

Já: A vy jste teda přijeli v roce 1991?

Petr Kopa. Ano my jsme přijeli přesně ke konci září, protože 2. 10. bylo výročí založení Opus Dei. Jsme slavili spolu v Adria, taková restaurace na Národní třídě. Si pamatuju, že pro nás tady všechno bylo za babku. My jsme měli valuty a tehdy jsme dostávali hodně korun a ty ceny byly tady hodně nízký.

Já: Zanedlouho Vás přijel navštívit prelát.

Petr Kopa: Tehdy to ještě nebyl prelát. Přišel don Álvaro del Portillo. V únoru nebo v lednu 1992.

Já: To už ale byla osobní prelatura, ne?

Petr Kopa: Ne, teda jo máš pravdu. Já jsem si to popletl. Jasně prelatura byla prohlášena 1982.

Já: Je to běžná praxe, že prelát přijíždí do zemí, kde se začíná?

Petr Kopa: Ne, to není běžný. Běžný je, že ti lidi, kteří jdou někam začít Dílo, že jdou do Říma na tři dny se setkat s Otcem nebo prelátem, ale u nás to bylo, jak se říká, docela jinak. My jsme přišli sem a prelát přišel za náma. Byl s náma tři nebo čtyři dny. To popisuju v mé biografii, krátce co se tak stalo.

Já: Myslíte, že návštěva byl takový impuls, abyste začali?

Petr Kopa: No jasně to bylo obrovský. Například jenom to, že nám řekl, že máme hledat sídlo pro Dílo. Například. Já hned jsem se dal, možná jinak bysme neměli Na Baště, protože já jsem se hned dal do práce. Já jsem se hned dal do hledání a jsem našel spousta objektů a tohle byl ten, řekněme, užší výběr.

Já: Myslíte, že existuje nějaká sociální vrstva, na kterou se Opus Dei zaměřuje jako první, když přijde do nové země?

Petr Kopa: Opus Dei na celém světě se zaměřuje hodně na intelektuály. Na leaders, ale leaders spíše po stránce intelektuální než finanční. Proč? Protože oni mají veliký vliv na společnost a jsou schopní podle svých pozic jako profesori na univerzitách nebo velcí manažeři jsou schopní dělat obrovský apoštolát. Si můžeme představit, co to znamená například pro právníka. Právník, který je dobrý křesťan, může z toho dělat krásnou věc. Pomáhá lidem a nebude podporovat rozluky v manželství a takové věci. Tohle je takový trochu, jak se říká v němčině Schwerpunkt. Ale jinak samozřejmě je Opus Dei otevřené pro všechny lidi, kteří mají nějakou poctivou práci. Chtějí něco, někam život dotáhnout. Drtivá většina jsou to ženatí lidi, který mají rodinu a pak samozřejmě taky jsou hodně důležitý pro Dílo kněží. Zakladatel dokonce vytvořil pro kněze speciální Kněžskou společnost svatého kříže. A nejenom to. Dokonce před mnoha lety se postavila ta univerzita v Římě. Santa Crucis. Tam byli formováni, dá se říct tisíce kněží a pořád se formují dál. Na srdci Díla vždycky hodně leželi a leží kněží.

Já: S lidmi, s kterými jste sem přišel, jste je znal už předtím?

Petr Kopa: Ne, nikdy neviděl.

Já: Takže jste se poprvé uviděli až v České republice, nebo v Československu ještě?

Petr Kopa: Jo.

Já: Jak konkrétně vypadaly ty prostředky, kterými jste se snažil rozšířit povědomí o spiritualitě Opus Dei?

Petr Kopa: Tady?

Já: No tady v Čechách.

Petr Kopa: No to první bylo, když jsme jeli. My jsme organizovali nějakou výpravu do Říma, protože náš otec Josemaría Escríva de Balaguer byl nejdříve blahorečen. A to bylo 17.5. 1992. Jeli jsme tam s jedním autobusem, plno lidí. Samozřejmě ty lidi jsme nějak, nebyli to. No byl to normální průřez českého obyvatelstva. Všelijaký mladý, starý, ženy, muži, všechno, studenti. A bylo to, byla to taková velká akce. Pak jsme poznali postupně spoustu lidí, stovky a tisíce. Spousta z těch starších měli trochu problém chápat Dílo správně, protože tady katolík za komunistů byl reálně občan třetí třídy, řekněme. Věrný katolík dostával ty nejhorší byty a ty nejllepší práce. Například profesor Sousedík, velká autorita, světová, a tak on, samozřejmě byl tehdy mladý, pracoval v sanitárních věcí, montoval koupelny například a pak byl rehabilitován a studoval dál.

Já: Jak jste vnímal vlastně nastavení společnosti v Čechách vůči církvi po revoluci?

Petr Kopa: Já jsem vždycky měl ten dojem, že Češi respektují katolickou církev mnohem více než Švýcarsko, kde jsem dřív žil. Proč? Protože církev byla spolu s většinou Čechů pronásledována, nebo jak bych to řekl, nebo se s nima špatně zacházelo. Vznikla taková sympatie. Ateisté nemají žádný protiřímský afekt, řekněme. To je takový terminus technicus ve Švýcarsku, v Rakousku trochu méně ale zejména v Německu. To je takový kolaterální plod reformy protestantský, no.

Já: Byla nejdříve nějaká oficiální komunikace s církví, než jste sem mohl přijet? Zařizoval jste to nějak?

Petr Kopa: No samozřejmě. Já mám za to, že v Římě, než jsme přišli, se domluvilo s tehdejším kardinálem, kdo to byl, Beran nebo?

Já: Teď nevím.

Petr Kopa: V roce 1991, 1992 byl tady, protože když přišel sem Álvaro del Portillo, tak samozřejmě šel navštívit kardinála, nebo arcibiskupa.

Já: Tak to teď nevím, no.

Petr Kopa: Ale to se rychle najde. Dílo nikdy nic nedělá, aniž by s tím souhlasila místní autorita.

Já: Takže ještě předtím, než jste přijeli už jako by byl souhlas?

Petr Kopa: No jasně.

Já: Byl český jazyk pro Vás nebo pro ostatní problém?

Petr Kopa:

Já: Pro ostatní to asi byl problém?

Petr Kopa: No pro ostatní to byl tvrdý oříšek, protože jsem vícekrát slyšel, že zejména pro Španěly nebo lidi, který mají románský jazyk, tak je to hrozně těžká ta řeč, ta čeština, jo. Oni chodili na univerzitu. Byli tam řádně zapsaní jako žáci a učili se češtinu, více hodin denně, jo. Podle nějaký metody a se pamatuju, že teprve po šesti měsících začínali trošinku blábolit (smích). Rozjížděli se pomalu, ale bylo to hodně těžký, no. Ještě dneska po třiceti letech, když trochu pozoruješ Španěly, když mluví tak.

Já: Tak jde to poznat, no.

Petr Kopa: Nejsou tak rychlí, no nemůžou, protože oni pořád ještě nechtěně vnitřně ještě, než něco řeknou v češtině, tak mají v sobě tu větu ve španělštině a musí to nějak přeložit. Trošičku myslím, že to tak nějak funguje, protože mluvěj a někdy se přetrhávají, ten proud, ten sled slova, protože musejí pořád přemýšlet. A chci říct, že ta čeština se vyjádřit, musí sami sobě dělat veliký násilí, což je samozřejmě hodně osobní. Někteří to umějí líp, některý méně. Taková výjimka je podle mě don Angel, ten mluví velice plynule slovenštinou. No ale to není moc normální.

Já: Byli jste nějak v kontaktu s tím Američanem, jak jste říkal ten Tom McDonough?

Petr Kopa: No ten Tom se vůbec nemohl naučit. On študoval, študoval. Mu to nešlo, nešlo. No, a to byl jeden důvod, proč se musel vrátit, no, nebo chtěl se vrátit, protože mu to nešlo no. Čeština je velice, je to kruťárna například pro Angličana nebo Američana. Všechno nejsou regule, všechno jsou výjimky a ...

Já: Navštěvoval Vás někdo pravidelně, někdo z Opus Dei, když už jste tady byli nějak?

Petr Kopa: No samozřejmě. My jsme na začátku byli část regionu Rakouska. Tam byl intenzivní kontakt samozřejmě. Oni jezdili sem nebo my tam, ale samozřejmě pak se vědělo, že ten jazyk je problém. Oni nemohli mluvit, neuměli češtinu, žádný nemohl přímo mluvit s lidma tady. V roce 2007 jsme přešli jako region, jako plnohodnotný region. Teď jsme přímo napojení na generální radu v Římě.

Já: Ještě spolu se Slovenskem?

Petr Kopa: Jo, samozřejmě. To je jeden region.

Já: Je nějaká základní aktivita, kterou dělá Opus Dei, aby jí poznali více lidí, který by se mohli stát věřícími Opus Dei? Někaká aktivita, která líp přiměje lidi, aby to poznali, třeba by se pak mohli stát.

Petr Kopa: Tyhle aktivity jsou ti známí. To jsou ty kroužky pro mladý lidi. Všechno, co souvisí, tam na Baště, kontakty, kamarádi a tak. Důležitý je mít na mysli, že Dílo nikdy nepůsobí, jak bych to řekl. Dílo zásadně jenom formuje a se stará o vlastní členy. To je ten apriori princip, ale ty samozřejmě přitahují své přátele k centru, takže se stará i o přátele taky. Tenhle kruh se víc a víc otevírá, nebo zvětšuje. Ale Dílo nikdy nepůsobí korporativně. Lidi v Díle nechodí spolu jako zástupci Díla. To neexistuje tohle. To je všechno hodně osobně, no. To je například (smích). Já se vždycky musím smát, že ještě dneska lidi, nebo lidi které znám, tak se mě ptají: „Hele, jaký postoj zaujímá Dílo vůči demokracii v Bavorsku?“ (smích) To je taková blbá otázka. Dílo nemá co zaujímat a vůbec nejde do takových věcí. Každý člen si pak dělá, co chce, že jo. Absolutní svoboda. Proto, samozřejmě důležitý je mít spoustu kontaktů a přes přátelství a tak, to je to nejlepší, protože samozřejmě víc a víc lidí nedůvěřuje médiím a tiskovin. Hodně se lže. To, co hluboce přesvědčuje jsou vždycky slova jednoho kámoše, který mu člověk může 100 % důvěřovat. To je, to má...

Já: Byla předtím nějaká formace, jak se začíná nový vikariát?

Petr Kopa: Ne. Zakladatel Díla vždycky říkal, že když se někde začíná, tak se musíme chovat jako malé kačeny, který najednou musí skočit do vody a plavat no. Nejde to jinak. To se říká ve španělštině: „*patos al agua*.“ V tom procesu se totiž naučí určitý věci, který souvisí se situací jedné konkrétní země nebo státu.

Já: Setkával jste se s nějakými reakcemi na Dílo, uvnitř třeba církve nebo i z té světské společnosti, jestli nějak, nějaký reakce, jestli byly negativní, nebo pozitivní třeba z uvnitř církve jste setkal s něčím?

Petr Kopa: Dílo ne vždycky je dobře chápáno v církvi, jsou spousta lidí, kteří se dívají na Dílo, buď lhostejně nebo to obdivují, ale nechápu. Mají předsudky, si myslí, že to je, nebo se říká, že Dílo má peníze. Samozřejmě vidějí krásný domy, které nepatří církvi, tak si plno lidí říká: „*Aha, odkud to berou*.“ Protože to se nevidělo, že se laici najednou sami umí žít, jo. Samozřejmě to nebylo dobré. V historii lidi mockrát využívali církve, aby získali časné výhody. A najednou jde vidět lidi, kteří říkají, že žijou pro Boha a mají hezký domy a mají hezký auta a pracují jako ředitelé bank nebo mají dobré pozice v životě, no tak je to podezřelý. Lidi nebo katolíci ne moc vzdělaný to nemůže chápat, protože jim chybí ten nadpřirozený horizont. Nemají místo, nemají žádnou vnitřní škatuli, kam to hodit, žádnou kategorii. A když není kategorie, tak lidi najednou začínají podezírat: „*Aha, asi takhle nebo takhle*.“ Dokonce (smích) jednou v jižní Americe jsem slyšel takový předsudek, že Dílo je bílá mafie v katolické církvi, mafia blanca (smích).

Já: Často jsem se setkal s názorem, že existují lidi, kteří jakoby slepě obdivují Dílo a jsou vlastně zaujatí a pak jsou ti, kteří jakoby špiní jenom Dílo a nevidí na tom vlastně nic dobrého, jestli byste třeba souhlasil s takovýmto pohledem.

Petr Kopa: No samozřejmě, ty, kteří špiní Dílo, je to katastrofa, protože se vlastně tím špiní oni sami, no, ve svém svědomí. To nemůžou jen tak, něco, co je doporučeno od Jana Pavla II. a dalších papežů, který podepsal dokument tý prelatury a tak. Žádný katolík si nemůže dovolit myslet špatně o Dílu jako celku, může si něco myslet o konkrétních členech. Víme, že v církvi konkrétní osoby mohou selhat a selhávají, no. I v takovém případě není dobré a je to hřích ta pomluva, i když je to pravda. Lepší je nemluvit špatně o nikom v církvi, jo.

Já: Za jak dlouho začali místní lidé žádat o přijetí?

Petr Kopa: No to potřebovalo nějaký čas. To začlo v 1991 a ty první přicházeli k Dílu 1997, myslím. Tak asi šest roků to trvalo. Šest sedm roků.

Já: Jak se seznámili tihle lidé s...

Petr Kopa: No to bylo. Já jsem na začátek, jsem tehdy byl mnohem mladší. Jsme rychle vytvořili klub. Jsme žili několik měsíců na Jungmannově 5, pak jsme se přestěhovali do Jinonic, tam jsme měli aspoň jednu garáž a v té garáži jsme vytvořili klub. Tam jsem organizoval dar 20 počítačů ze švýcarských bank, ujetých samozřejmě. No jo ale tehdy počítače to byla super přitažlivá věc. Lidi tam chodili, se hráli nebo se učili na počítači a pak byl fotbal a takový věci. Ne ale, byla tam spousta takových kluků, kteří přicházeli z arcibiskupského gymnázia. Já jsem si myslel, že asi tam najdeme ty správný, ale měli hodně klerikální mentalitu. Těžko chápali Dílo. Z těch žádné nakonec nepřišel. To je ale absolutní normálka, vždycky na začátku jsou věci těžký. Člověk musí vytrvat.

Já: Přišli nějakí členové ještě z ostatních zemí pomáhat tady?

Petr Kopa: Později přišel tady přišel Brazilec Ulbrich, Anselmo Ulbrich, který se vrátil, jak víš. A pak přišel Luis Gustavo, taky Brazilec.

Já: A to bylo tak přibližně v jakém roce? Tedy Luis Gustavo.

Petr Kopa: Luis Gustavo teda. Tak před patnácti lety. Do Slovenska přišla spousta lidí.

Já: Ještě jste zmiňoval z Caracasu, ten Quico nebo?

Petr Kopa: Z Caracasu přišel Quico, sem. A on se taky vrátil. Musel kvůli mamince, já nevím, nějaký problémy.

Já: Znáte nějaké důvody, proč se lidé vrací zpátky?

Petr Kopa: No takhle. Zakladatel vždycky říkal, že když se někdo v takové nové zemi necítí moc dobře, že mu to hodně vadí a tak dál, že je lepší, aby se vrátil. Vždycky je volnost se vrátit. A nikdy není obligo někam jít. Vždycky můžou člena Díla někam pozvat, ale když nechce, tak nechce. Se mu zdá, že je to pro něj moc velký sousto, no tak nemusí.

Já: Jsou nějaké osnovy, jak by měly vypadat centra Opus Dei? Jak by měly vypadat ty vnitřní prostory, jestli tam je něco, co by tam mělo být.

Petr Kopa: No nejsou žádný precizní. Normálně domy Díla, kde žijou výhradně numeráři, protože ty ostatní mají vlastní domov, že jo. Ti jsou ženatí. No tak to jsou numeráři, anebo v kolejích, tam žije spousta lidí, kteří nejsou z Díla, a to je k tomu určený. Jinak centra Díla, kde žijí jenom numeráři jsou domy nebo byty normální jako každé jiné byt. Malý rozdíl je jenom v tom, že tam bývá kaple, malá, protože tam se slouží denní mše. To je hrozně důležitý pro udržování vnitřního života, a to je všechno. A pak další důležitá věc je, aby to zařízení bylo vkusné, aby to bylo příjemný místo, protože když člověk usiluje o svatost, nemůže, to nefunguje uprostřed chaosu, nepořádku a špíny. Samozřejmě pokud ta špína, a to všechno je důsledek vlastní lenosti. V nějakým případě, když je zemětřesení, tak se může strpět takových chaos nějaký čas, než se to dá pořádku, ale stabilní situace žít v nepořádku a ve špíně, tak to neprospívá, vůbec. Člověk, když se dívá. Zajímavý v katolické církvi, například kostely jsou krásný, čistý, zametený a mají spoustu, dá se říct, že jsou luxusně vybavený, ale to je špatně, to je všechno pro Pána. Veškerý zlato, stříbro to je projev úcty k Bohu. To samý se může říct o kláštřech a

pak lidi doma, pokud můžou, tak se snaží, aby měli svůj vlastní domov nějak uspořádaný, aby to nebyl nějaký chlív.

Já: Stávalo se i tady v Čechách, že jak jsem si četl biografii zakladatele, tak často třeba se stali členy, ale pak vlastně odešli po nějaký době.

Petr Kopa: No samozřejmě. Ne všichni (smích). Řekněme, povolání to je, je to volná věc. Je to veliký privileg, ale to neznamená, že každý dokáže skutečně být věrný. Lidi se můžou unavit, nebo si najednou mohou myslet, že to není ono. Nevím, je to velice osobní. Já si myslím, že člověk, který byl v Dílu tak pět šest let numerář, jo. Ten zná Dílo tak dobře, že když odejde, tak proto, že se mu chce, nebo se může stát, že každý člověk je křehký jako suchý list, řekněme. Když například člověk nepečuje o vnitřní život, tak a začíná kultivovat určitý pouta, je napoután na peníze, na vlastní ego, to je to největší, tak odevzdání Bohu v Díle a zapomenout sám na sebe může být veliký problém. To jsou vnitřní procesy, to jsou ty procesy, jak se generuje ta nevěrnost, ale vždycky je možnost, že si to člověk uvědomí a přehodí kormidlo. Proto jsme právě svobodní, abychom tyhle věci mohli dělat.

Já: Znáte webovou stránku bývalých členů, který píše negativně o Opus Dei?

Petr Kopa: Samozřejmě jsou takoví, je jich málo, ale jsou. Jsou zahořklí, který si myslej, že to, co milovali najednou o tom musí mluvit špatně. Myslí si, že musejí varovat druhý, aby se nedostali do kontaktu s Dílem, protože je to špatný a tak. To jsou takový reakce, velice známý v církvi. Stejně jako jeden, který když byl v nějaké firmě vyhozen, no tak mluvil o firmě špatně, když byl vyhozen kvůli vlastním problémům, tak neuzná, že se flákal nebo, že někoho podvedl. No tak řekne, že je to špatný a s tím se ospravedlní. To jsou absolutně lidský věci, který byly vždycky v církvi.

Já: Co si myslíte, proč někdo natočil film jako Šifra mistra Leonarda, kde se v tom filmu líčí Opus Dei jako vatikánská mafie, nebo se ukazují šílený umrtvovací praktiky.

Petr Kopa: To byla taková karikatura, no. Taková blbost, ale zase nám udělalo hodně dobře v tom smyslu. Jak říkají profíci v reklamě, že je důležité, aby se o Vás mluvilo, špatný nebo dobrý. To nám udělalo takovou reklamu brutální. Protože lidé viděli. Lidi, který trochu myslej, nevěří filmu, jo. Koneckonců je to fiction. No tak dobře, je to fikce, že se mlátěj a dělají takový blbosti, ale chtějí vidět, kde je ta pravda Opus Dei. V určitým momentě stály fronty až čtyřicet televizních firem, stály fronty před dveřma zastoupení Opus Dei v New Yorku, takový velký, no velký mrakodrap. Já jsem tam byl jednou, 22 poschodí, krásná věc nová. Chtěli vědět, co je Opus Dei. A obrovským způsobem vzrostlo správný pochopení Opus Dei a nemálo lidí, řeklo, tak tohles to mě zajímá a se stali členy. A tak díky Da Vincimu Kódu spousta lidí přišlo k Dílu. Tak to je klasický případ z něčeho, co je zjevně špatný, vytáhnout dobrý věci. Člověk musí zůstat vždycky optimistický.

Já: Vlastně v Čechách díky tomu vznikla i bakalářská práce, kde psala jedna holka, že po zhlédnutí chtěla zjistit, co je to Opus Dei a napsala o tom práci.

Petr Kopa: Taky se hodně špatně mluvilo o křesťanech od samého začátku. Židi, kteří nechtěli akceptovat Krista, tak mluvili špatně, ne jenom o Kristu ale o všech, který ho sledovali. A vždycky ve všech časech to tak bylo. Tak.

Já: V jaký fázi rozvoje si myslíte, že je teď Opus Dei v Český republice?

Petr Kopa: No fáze. Řekněme, že je to v plenkách, protože a vždycky. Samozřejmě ten růst byl krásný, práce, co se dělala. Spousta lidí je v kontaktu s Dílem. Ale pořád je to malý plamínek, ale tenhle plamínek jednak vyzařuje světlo, a i když je malý, tak se lidi můžou orientovat, to teplo se necítí, ale vidí se ten plamínek a je to orientace, kterým směrem se má kráčet a tohle je dneska v církvi hrozně důležitý, aby někdo něco ukazoval, ale s tím, že se nevytahuje. Zůstává, kde je, tichý, dělá svou práci, ale je to alternativa, nebo určitý model, nebo pramen inspirace pro spousta lidí.

Já: Určitě jste měl možnost vidět země, kde je Opus Dei už více rozvinutý.

Petr Kopa: Nejvíce se to vidí ve Španělsku, v USA, v Mexiku, tam jsou tisíce a tisíce členů.

Já: Jak by to vypadalo jinak, kdyby to už bylo rozvinutý?

Petr Kopa: To by bylo mnohem hodně lepší. Protože Opus Dei jenom dává formaci, křesťanskou a lidskou, ale představ si, co by to mohlo znamenat pro Česko, kdyby byly tři tisíce členů Díla, numeráři, supernumeráři. A každý by se snažil uskutečňovat Boží vůli ve svém životě, maximálně. To znamená apoštolát, to znamená pomáhat druhým. Jak by vypadala politika? Řekněme, že jen 50 jsou v politice. Jak by to bylo? Snad trochu líp. A každý pak dělá věci a myslí, jak on to vidí, ale to neznamená, že více lidí nemůžou být ve shodě. Možná by jsme vůbec neměli. Velký problémy by třešb vůbec neexistovaly. Naopak zlo působí tak mohutně, protože dobrý lidi jsou slabí a je málo těch, kteří se chtějí exponovat a pak samozřejmě to zlo má volný terén pro sebe. A působí skrze parlamenty a sněmovny. Odhlasují blbý zákony, velice špatný. Proti rodině, proti dětem, sexuální atak. Taková velká mafie zla. Ja si myslím, že Evropská unie, ne všechno ale ty věci, které propagujou, jsou špatný. No to jsou gayové, sexuální výchova dětí a tak dále, katastrofy. To je možný jen proto, protože každý mlčí a nechá to být. Každý si myslí: „*No snad se to nějak vyřeší.*“ Nějak vyřeší, to nefunguje! Tak si to myslela spousta Němců, když Hitler víc a víc nabýval na síle. Mysleli si, daleko nedejde, no uvidíme. A žádný nic nedělal a najednou chtěli něco udělat a už bylo pozdě. Už ta mocenská mašinérie byla postavená a se začali pronásledovat všichni, kteří byli proti Hitlerovi, postrkaný do koncentračních táborů, vlastní Němci, jo. Byli ti první, kteří dostávali namláceno přes hlavu a byli zabití po tisících. To snad se neví, ale ti první oběti byli samí Němci. To jsou ty malý krůčky, který když člověk zanedbává, že snědl salám, salame taktik. Pomalinku a jakoby se nezdá a pomalu a ono najednou je klec postavená a co lidi můžou dělat. Tak se to stalo spoustakrát v církvi a nejenom v církvi ale i v dějinách. Taky komunismus. Na začátku se mohl zastavit, ale nebyla k tomu, bylo to těžký no. Najednou oni měli zbraně, velká část vojáků byla pod vlivem komunistů. Začali hned budovat mocenskou mašinérii.

Já: Chtěl byste na závěr nějak to shrnout?

Petr Kopa: (smích) No důležitý je, aby každý skutečně žil pro Boha. Dílo jenom chce to intenzivně připomenout. Dílo je velice rádo, když se daří jakýkoliv iniciativě ve službě církvi. Dílo si v žádným případě nesmí myslet, ani žádnéj z Díla, že on to umí líp než druzí. Problém je, že spoustakrát, ti druzí nemají nikoho, který by jim něco ukázal a tak. Je spousta dobrých lidí, i když jsou to předsudky někdy. Nejhorší je vlastní slabost, vlastní hříšnost, která brzdí všechno.

2.1.Příloha č.2.1.: Výpovědi bývalého člena Opus Dei, Antonína Steinhausera, který byl členem od prosince roku 2007 do 19. března roku 2011.¹

Antonín Steinhauser přišel poprvé do kontaktu s Opus Dei, když mu bylo méně než deset let. Přidruženým se stal v prosinci roku 2007 a členem přestal být 19. března 2011. Celkově je držitelem tří doktorátů. Velký i malý doktorát má z informatiky na Matematicko-fyzikální fakultě Univerzity Karlovy. Malý doktorát vystudoval na Právnické fakultě Univerzity Karlovy. Momentálně pracuje v Kalifornii ve společnosti Google.

Jak jste se seznámil s Opus Dei?

Skrze rodiče, kteří mě posílali na tábory a další náborové akce do Opus Dei.

Jak na Vás Opus Dei působilo?

V některých otázkách sympaticky. Například předstíranou věrností k Církvi, která je bohužel spíše verbální než skutečná, protože Opus Dei se kanonickým právem a učením Církve vůbec netrápí, pokud tyto zdroje akcidentálně nepodporují její vlastní agendu. Skutečná loajalita lidí zapojených do Opus Dei je jenom k Opus Dei, nikoliv k Církvi, o jejímž učení mívají často velmi zkreslené a selektivně povrchní představy ilustrující jejich dezorientaci a absenci skutečného zájmu. Totéž platí o mnohých projevech zbožnosti, které jsou formálně tradičními katolickými projevy zbožnosti. Ty mě také přitahovaly. A zároveň na mě působilo Opus Dei určitým sociálním pozlátkem, které je ale rovněž pěstováno na vnější dojem. Falešnost obojího jsem identifikoval až později.

Co bylo nakonec důvodem, že jste se rozhodl stát numerářem?

Nestal jsem se numerářem, nýbrž přidruženým, protože koftám, což bylo překážkou pro to, abych se stal numerářem, protože mě nepovažovali za dostatečně reprezentativního. Nechali mě ale kvůli tomu bydlet v centru o rok déle než ostatní studenty, ačkoliv tam jinak bydleli jenom numeráři. Důvodem mého rozhodnutí bylo, že jsem chtěl bydlet na jejich koleji v průběhu celého studia (vystudoval jsem totiž paralelně matfyz a právnickou fakultu, čímž jsem byl dost vytížený), což bylo zároveň požadavkem toho, abych neměl problémy s rodiči, kteří mě do Opus Dei velmi tlačili, hlavně otec supernumerář (a já jsem byl tehdy příliš zbabělý na to, abych v průběhu studia riskoval problémy s výživným), a také neustálým pobízením ze strany zapojených do Opus Dei, které jsem tehdy naivně považoval za určité náboženské autority a moudré lidi, v čemž můj úsudek v té počáteční fázi naprosto selhal. Také jsem ale prvních několik měsíců zvažoval, jestli by moje angažmá v Opus Dei nemohlo pokračovat dlouhodobě. Byla to pro mě otevřená možnost. Všechny podstatné povinnosti přidružených mi totiž úmyslně zatajili před vstupem, a když mi je pak začali postupně předkládat, tak mi začínalo být postupně jasné, že něco takového pro mě nemá dlouhodobou perspektivu. Až mnohem později jsem zjistil, že Opus Dei je objektivně podvodnou organizací, nikoliv jenom nevhodnou pro mě osobně.

Jakou úlohu myslíte, že má zakladatel v životě věřícího Opus Dei?

Z praktického hlediska je důležitější než Ježíš Kristus. Je to kultovní postava s naprosto vylhanými životopisy (např. od Vazqueze de Prada, což je takový standard, od něhož ty kraviny pak nekriticky opisuje většina ostatních pseudohistoriků Opus Dei) nebo spíše takovými hagiografiemi, ze kterých je vycenzurováno cokoliv negativního a mnohé pozitivní aspekty jsou v nich nesmyslně překroucené, případně rovnou vymyšlené. Takto se mimochodem přistupuje k veškeré historii Opus Dei, že je systematicky průběžně cenzurována, všechno potenciálně negativní je v ní zahlazováno a naopak pozitivní aspekty buď zveličovány nebo vytvářeny z ničeho. Věřící Opus Dei rozhodně berou názory Monsignora Escrivy mnohem vážněji než například papežské magisterium nebo než Bibli. A cpou ho úplně všude. Respektive nikoliv skutečného historického Monsignora Escrivu, ale tu jeho falešnou

---

¹ Korespondence proběhla internetovou formou, neboť Antonín Steinhauser žije v Americe.

pověst. Názory Monsignora Escrivy (tzv. Ducha Díla) považují za zjevenou doktrínu, tudíž neomylnou a neměnitelnou, něco jako pro katolíky je třeba Evangelium. Rozdíl je nicméně například v tom, že Bible je veřejná, zatímco zakladatelské dokumenty Monsignora Escrivy jsou v zásadě utajované a vytahují se jenom selektivně a účelově. Značná část těchto jeho názorů je přitom samozřejmě teologicky chybných, často odporují učení Církve a někdy jsou i přímo heretické. Kvůli utajování dokumentu reprezentujících Ducha Díla totiž nikdy neprošly žádnou alespoň trochu seriózní teologickou oponenturou a sám Monsignor Escriva nebyl moc dobrým teologem ani právníkem. Uvnitř Opus Dei jakákoliv oponentura samozřejmě nepřichází v úvahu. Zpochybňovat kterékoliv výroky Monsignora Escrivy je považováno za něco mezi svatokrádeží a rouháním, což je vzhledem k údajné zjevené povaze tzv. „Ducha Díla“ naprosto logické. Je to totiž analogické, jako kdyby katolík například tvrdil, že v Bibli nebo v dogmatických definicích jsou hereze. Tím by úplně rozbil ten katolický axiomatický systém stejně jako každý, kdo kritizuje názory Monsignora Escrivy, rozbíjí axiomatický systém onoho Ducha Díla.

Myslíte, že existuje sociální vrstva, na kterou se Opus Dei zaměřuje jako první, když přijde do nové země?

Ano. Lidé, ze kterých se dají tahat peníze a parazitovat na jejich sociálním kapitálu. Sociální vrstvy, jejichž příslušníci tohle neposkytují (protože jsou chudí a zároveň nejsou ničím významní), Opus Dei reálně vůbec nezajímají. Hlásání Evangelia chudým je pro Opus Dei naprosto cizí koncept. Pokud se dělají nějaké akce zaměřené například na návštěvy v nemocnicích, tak z toho vždycky kouká instrumentalista, neautentičnost a následně i kontraproduktivita takového počínání, alespoň nakolik se to týká těch, jimž by to mělo jakoby pomáhat. Opus Dei jde vždycky napřed po penězích a po sociální prestiži a teprve podle toho si vybírá lidi. Pokud někdo má alespoň jedno z toho nebo alespoň realistický potenciál to časem obstarat (například pro svůj nízký věk), tak je potenciální kořistí pro Opus Dei. Jinak nikoliv. V této selektivitě je Opus Dei velmi zásadovou organizací. V druhé řadě se Opus Dei specificky zaměřuje na děti a adolescenty do nějakých 25 let, protože bývají naivnější a lépe manipulovatelní než zralejší dospělí lidé. To byl i můj případ, protože mě ulovili v 19 letech. Je mnohem snazší vymýt mozek dítěti nebo adolescentovi, speciálně pokud pochází z dysfunkční nebo alespoň upjaté rodiny, než vymýt mozek skutečně dospělému člověku, který v životě už něco zažil a dokázal, odpovídá sám za sebe, a má tudíž nějaké životní zkušenosti. Například numerářem se nemůže stát člověk starší než okolo těch 25 let. Myslím, že je to zdokumentováno ve *Vademecum del Gobierno Local* nebo v nějakém podobném interním předpisu. Numerářům jsou přitom vyhrazeny relevantní řídicí funkce. Supernumeráři a přidružení nemají šanci Opus Dei nijak výrazně ovlivňovat.

Jak konkrétně vypadaly prostředky, kterými jste se snažil rozšířit povědomí o spiritualitě Opus Dei?

Napřed jsem věřil kněžím Opus Dei, ředitelům center a dalším lidem, kteří v nich bydleli. Ti mi systematicky lhali ve všem podstatném, takže jsem měl naprosto zkreslené a nesmyslné představy. Skutečně jsem se začal o spiritualitě Opus Dei vzdělávat teprve z originálních interních zakladatelských dokumentů Monsignora Escrivy a z pozdějších interních instrukcí (např. *Vademeca*, historické stanovy, neustále přepisované vnitřní katechismy, které si vzájemně odporují, protože každá nová verze se musí akomodovat k průběžnému přepisování historie a zároveň popírání a retušování tohoto přepisování atd.), které unikly a byly zveřejněné už před více než deseti lety například *opuslibros.org*, *odan.org* nebo *opus-info.org*. Na těchto webech jsem také poprvé narazil na realistická osobní svědectví o Opus Dei, která velmi korespondovala s mými vlastními zkušenostmi.

Cítil jste nějaký tlak, abyste získával nové členy?

Samozřejmě. To byl asi vůbec hlavní tlak ze strany ředitelů i kněží, ačkoliv ne jediný. Nejsou to mimochodem členové, protože členy Osobních prelatur mohou být pouze kněží a jáhni (Kanony 294-297 Kodexu kanonického práva). Tohle je zrovna jeden z institucionálních podvodů Opus Dei, tvrdit laikům smluvně spolupracujícím s prelaturou, že to jsou její členové. Od vydání buly *Ut sit validum*

v roce 1982 je Opus Dei osobní prelaturou a laikové tudíž nemohou být členy Opus Dei. A jelikož nejsou jejími členy, tak například nemají co poslouchat autority Opus Dei co do vedení vlastního duchovního života. Letos na tohle téma papež dokonce vydal objasňující Motu Proprio implicitně odsuzující dezinformace šířené Opus Dei.² Rok předtím vydal tentýž papež podobnou instrukci upozorňující na mnohé rozpory Kodexu partikulárního práva Opus Dei s univerzálním církevním právem a nařídil jejich nápravu, k níž ani po 18 měsících nedošlo.³ Nicméně i předchozí kratší znění dotyčných kanonů Kodexu jednoznačně vylučovalo laiky z členství v osobních prelaturách. Osobní prelatury byly vždycky čistě klerikálními sdruženími charismatické povahy a členství v nich vznikalo jedině skrze inkardinaci.

Jaké vztahy panovaly uprostřed Opus Dei?

Velmi strojené, manipulativní, skrze zákaz přátelství (tzv. partikulárního přátelství, což je ve skutečnosti každé skutečné přátelství, protože každé přátelství je z povahy věci partikulární) je celý způsob vztahování se v Opus Dei artificiální a to vede mimo jiné k sociální deprivaci a posléze k emocionální zploštělosti všech zúčastněných. Pár let to lze zakrývat přetvářkou a humorem, ale dlouhodobě tam vydrží jako numeráři a přidružení hlavně lidé s poruchami osobnosti nebo infantilizované loutky s vymytým mozkiem. Ostatní lidé jen za cenu nesmyslného utrpení. Pro psychicky zdravé lidi to je velmi depresivní prostředí, zvláště v dlouhodobém horizontu, a proto se v něm také tak často zneužívají farmakologické psychiatrické prostředky, bez nichž by se dotyční psychicky zhroutili nebo odešli navzdory onomu vyhrožování peklem, které je neustále (alespoň implicitně) přítomné. Zároveň je ale vnitřní vztahování v Opus Dei velmi triumfalistické a založené na gnostickém narativu, že jsme ti jediní moudří a spravedliví a zbytek Světa je dezorientovaný a zkažený. To vede k institucionálnímu lhaní a ke společnému překrucování historie a vůbec reality Opus Dei. Z tohoto hlediska je Opus Dei obyčejnou sektou. Specifikem Opus Dei je zákaz se bavit o osobních věcech s kýmkoliv jiným než s řediteli a kněžími a ti tyhle informace pak instrumentálně zneužívají bez souhlasu těch, kteří jim je svěřili, a to v první řadě k jejich dalšímu manipulování. Úmyslně jsou tímto mechanismem budovány asymetrické vztahy a tahle umělá nerovnováha je potom zneužívána proti těm, kdo se svěřují, což přidružení skoro nikdy nevědí (pokud to nenastudovali z těch uniklých dokumentů například z Opus Libros), protože se neúčastní řízení Opus Dei. To je vyhrazeno jenom malé podmnožině numerářů, kteří jsou sami už předem dostatečně zkompromitováni účastí na tomto věrolomném zacházení s důvěrnými informacemi.

Jak si myslíte, že je Opus Dei vnímáno společností a proč?

Většinou je vnímáno jako sekta a to oprávněně. Má všechny charakteristiky sekty, jediným netypickým prvkem je uznání ze strany Církve, ačkoliv tedy v úplně jiné formě než na co si Opus Dei hraje (de-iure charismatické sdružení kleriků vs. de-facto hierarchická paralelní církev, která nejenom zahrnuje laiky, ale hrají si i na tzv. „laickou spiritualitu“ a „laickou mentalitu“, což je pro charismatické sdružení kněží naprostá bizarnost). Část společnosti Opus Dei považuje za solidní konzervativní pravověrnou katolickou organizaci. To bývá založeno na osobní zaujatosti skrze propojenost s Opus Dei, na nedostatku informací, na neschopnosti elementárně kriticky pracovat s informacemi, na dogmatické víře v propagandu Opus Dei nebo na fragmentovaném vnímání reality, protože Opus Dei vynakládá obrovské mediální úsilí, aby bylo právě takto veřejně prezentováno. Stačí si přečíst například ty idiotské hagiografie na Monsignora Escrivu, v nichž není ani slovo o jakýchkoliv jeho negativěch, kterých přitom v realitě bylo víc než dost, aby si člověk udělal obraz o poctivém zacházení s informacemi uvnitř Opus Dei. Další část společnosti vnímá Opus Dei také zkresleně tím, že mu přikládá kvality (například politickou moc nebo vliv uvnitř Církve), kterými Opus Dei v dnešní době disponuje pouze v reziduální

---

² https://www.vatican.va/content/francesco/it/motu_proprio/documents/20230808-motu-proprio-prelature-personali.html

³ https://www.vatican.va/content/francesco/en/motu_proprio/documents/20220714-motu-proprio-ad-charisma-tuendum.html

míře, pokud tedy vůbec. To fungovalo víceméně jenom ve Frankistickém Španělsku v tom falangistickém období a za pontifikátu sv. Jana Pavla II.

Co si myslíte o praktikách tělesného umrtvování v Opus Dei?

V zásadě bych proti tomu nic neměl, pokud by si lidé, kteří tohle povinně provozují, nehráli na laiky a netajili se tím, že to provozují. Je to tradiční řeholnická asketická praktika. Laici to také mohou provozovat, ale jedině dobrovolně mimo ty de-facto řeholní regule. Ještě horší je systematické obelhávání rekrutů, tedy že se člověk dozví o těchto povinnostech (a dalších povinnostech například finančního nebo ekonomického rázu), až když uzavře s Opus Dei smlouvu o spolupráci jako numerář nebo přidružený. To je obyčejný podvod spočívající v účelovém zatajení rozhodných informací.

Jakým způsobem Opus Dei získává členy? Jedná se vždy i nenásilnou formu?

Opět – nejedná se o členy ani o žádný ekvivalent nebo analogii členství. Laici mohou pouze smluvně spolupracovat na specifických apoštolských projektech osobních prelatur, jinak nemohou mít s osobními prelaturami co do činění. Smluvní povinnosti laiků vůči osobním prelaturám musí být navíc transparentní a nesmí zahrnovat v první řadě hierarchickou poslušnost, protože ta je vyhrazena jedině jejich ordinářům, tedy diecéznímu biskupovi a papežovi. Opus Dei nespĺňuje ani jedno z těchto kritérií. Členem Opus Dei se člověk stává jedině jáhenským svěcením a inkardinací do této prelatury. Násilí se při rekrutování podle mě nepoužívá, nebo alespoň o tom nevím a obecně mi to vůbec neseďí. Na to jsou sektáři z Opus Dei podle mě moc velcí zbabělci. Vždycky to ale stojí na manipulacích, na netransparentním jednání, na vylhaném předstírání jisté znalosti Boží vůle, která nemá se skutečnou Boží vůli nic společného, a na systematickém zatajování rozhodných skutečností, které má člověk právo vědět předtím, než se rozhodne. Velmi často bývá přítomno i citové vydírání. A pak takto polapenému člověku křivě zpětně vnucují, že jeho údajné povolání má Božský původ, takže ho musí následovat, jinak skončí v pekle, ačkoliv obsah takto získaných povinností nikdy svobodně s plným vědomím neodsouhlasil. I samotné přátelství je používáno zcela instrumentálně. Je nařizováno navazovat (fakticky spíše předstírat) přátelské vztahy s lidmi, kteří by mohli být dobrými kandidáty, a pak je důvěra v rámci takto účelově vytvořeného přátelství zneužívána k vynášení informací a k týmové spolupráci na tom, jak danou oběť účinněji manipulovat.

Neodcizují se členové vlastním rodinám?

Odcizují. To ale dělá každá sekta, že musí u svých rekrutů redukovat všechny funkční sociální kontakty, aby byli donuceni uspokojovat své sociální potřeby co nejvíce skrze sektu a v rámci tohoto uspokojování mohlo být realizováno vymývání mozků a sektářská fanatizace. Pokud by numeráři mohli například udržovat normální důvěrné rodinné vztahy se svými skutečnými rodinami, tak by bylo většinou velmi těžké, ne-li nemožné, dosáhnout jejich potřebné fanatizace a dehumanizace, tedy přimět je k tomu, aby s lidmi zacházeli naprosto instrumentálně, tak jak se to provozuje v Opus Dei. Výjimkou jsou pochopitelně rodinní příslušníci, kteří mají ještě více vymyté mozky a jsou fanatičtější, takže je lze používat jako dodatečnou sociální páku a zbraň k pacifikaci dotyčných lidí zapojených do Opus Dei. Z mého duchovního vedení například jeden kněz z Opus Dei vynášel informace k mému otci, který je pak používal proti mně, čímž se snažili dosahovat toho, abych byl poslušnější. Takže tam k odcizování bohužel nedocházelo, dokud jsem z Opus Dei neodešel. Jiným tématem jsou supernumeráři, ale supernumeráře stejně nikdo nebere vážně a o Opus Dei a fungování Opus Dei většinou nevědí vůbec nic relevantního. Vědí toho ještě mnohem méně než přidružení a běžní numeráři mimo vedoucí funkce. Supernumeráři fungují většinou jenom jako naháněči a dojně krávy na peníze a pokud jsou schopni se v centru přetvařovat, tak nikoho nezajímá, co si dělají mimo centrum, dokud odevzdávají peníze. Jelikož v Opus Dei nehrají žádnou podstatnou roli, nemusí být tolik podrobováni té sektářské fanatizaci a tudíž není apriori potřebné je odřezávat od jejich rodin na rozdíl třeba od těch numerářů.

Jaký je život v celibátu uprostřed světa?

Nic takového nefunguje. Numeráři i přidružení mají povinnost žít jako řeholníci se vším všudy až na pár prakticky bezvýznamných formalitek. Akorát se vůči řeholnictví jednak křečovitě verbálně vymezují a jednak na rozdíl od skutečných řeholníků nemají práva řeholníků přiznaná kanonickým právem. Mají sjednocení řeholnických a laických povinností bez práv odpovídajících kterémukoliv stavu. Takže jsou takovou specifickou třídou novodobých otroků, což je asi nejlépe vidět u tzv. numerářek-slůžek, jejichž údajným nadpřirozeným laickým povoláním jsou celoživotní bezplatné domácí práce v centrech Opus Dei. Nedá se žít uprostřed Světa, rozhodně tedy ne běžným laickým životem, jak nesmyslně tvrdil Monsignor Escriva, když má člověk každý den 3 hodiny tzv. norem zbožnosti, neustále je bez peněz, ačkoliv vydělává třeba dost, protože musí všechno odevzdávat a kasa je každou chvíli prázdná, musí si psát seznamy výdajů, neustále je přetěžovaný nesmyslnými povinnostmi v centru, aby neměl čas přemýšlet, v 8 hodin večer musí být v centru na večeři. Přitom si musí hrát na laika. Od začátku do konce to je opět křivé naznačování, do kterého jsou numeráři a přidružení nuceni. Tomu odpovídá i to, že Monsignor Escriva až do roku okolo 1958 neměl problém veřejně přiznávat, že numeráři žijí stejně jako řeholníci. Otočil a začal sepsovat různé antedatované dokumenty o opaku, až když Opus Dei přestalo být coby sekulární institut v rámci Církve exkluzivní.

Co pro Vás znamenaly normy, jež jste musel v Opus Dei vykonávat?

Především projev pelagianismu a farizejství. Zpočátku jsem se snažil to brát vážně, ale neustálý tlak na enormní kvantitu a úplné ignorování kvality mi je naprosto znechutilo. O tomto tématu jsem před pár lety napsal článek v češtině.⁴

Cítil jste se v Opus Dei svobodně?

Nikoliv. Je to víceméně taková školka pro dospělé. Zacházejí s numeráři a přidruženými jako s nesvéprávnými malými dětmi. Neustálý mikromanagement jejich životů až do nejmenších detailů. Zároveň příkazy, které jsou svou povahou vnitřně rozporné, takže nespílitelné, nebo alespoň nespílitelné pro svůj enormní objem, což vede k neustálému pocitu viny. Společně s prolamováním vnitřního fóra je potom tento pocit viny hlavním hnacím motorem zneužívání svědomí, což je primární instrument mocenského řízení Opus Dei. Opus Dei naprosto fundamentálně pohrdá lidskou svobodou jako takovou, ačkoliv okázale navenek prohlašuje opak. Skrze dokonale gumovou definici hierarchické poslušnosti ve stanovách (protože všechno nějak alespoň nepřímou souvisí s duchovním životem) ředitele mohou nařizovat, cokoli jim zlíbí. Není přitom respektováno ani vnitřní fórum, což je v rozporu s kanonickým právem, podle něhož má člověk povinnost vyjevovat své svědomí pouze ve zpovědi-např.⁵ V Opus Dei jednoduše neexistuje povinné oddělení mezi hierarchickým řízením a duchovním vedením. Všechno se slévá dohromady a informace vyhrazené pro duchovní vedení jsou zneužívány v rámci hierarchické poslušnosti. Fakticky je ve jménu poslušnosti velmi omezen dokonce i výběr zpovědníků, což je opět v rozporu s kanonickým právem, konkrétně s kánonem 991 CIC.

Co bylo nakonec důvodem, že jste se rozhodl z Opus Dei odejít?

Identifikace podvodného charakteru celé instituce všudypřítomných rozporů mezi vylhanou rétorikou navenek a nesnesitelnou a abusivní realitou uvnitř. Respektive samotný odchod (tj. neobnovení dočasné inkorporace na svatého Josefa) byl způsobený tím, že jsem se nesnesl s řediteli a s kněžími, kteří mi neustále lhali, vynášeli na mě informace a zneužívali je, a tím, že povinnosti přidružených jsem považoval za přemrštěné a nebyl jsem ochotný je plnit. Považoval jsem je za něco, co jsem nikdy svobodně neodsouhlasil a v čehož Božský původ jsem nevěřil. O několik let později, když jsem skrze

---

⁴ <https://www.slideshare.net/OpusDei2/farizejsk-pojet-zbonosti-v-uen-svatho-josefari>

⁵ <https://exopus.wordpress.com/indice/varios/decreto-%C2%ABquemadmodum%C2%BB-de-leon-xiii-17-xii-1890/>

sebevzdělávání zjistil, že jde jednoznačně o institucionální selhání Opus Dei, nikoliv o osobní selhání několika jednotlivců, jsem teprve úplně ukončil kontakty s Opus Dei.

Jak se zpětně díváte na své členství v Opus Dei?

Víceméně ztracený čas. Strávený s neobvykle amorálními, patologicky prolhanými a bezskrupulózními lidmi, kteří delegovali své svědomí na destruktivní sektu a s ní spojenou ideologii. Ve jménu toho jsou posedlí predátorským zacházením s lidmi, nemají problém si neustále vymýšlet nehorázné nesmysly a pak je do úmuru slepě papouškovat jeden po druhém a zneužívat náboženství k ohýbání a ovládnutí svědomí jejich naivních obětí. Sám jsem se jimi bohužel nechal napálit. Naštěstí jsem to poměrně rychle napravil a poučil se z toho, ale rozhodně to za tu zkušenost nestálo.

Co si myslíte, že Vám Opus Dei do života dalo a je něco, co Vám vzalo?

Naučil jsem se španělsky a latinsky a něco i z teologie, nicméně se jednalo většinou o indoktrinaci v nejhroším smyslu slova, takže to jsou z větší části zideologizované nekritické blbosti postrádající jakoukoliv vědeckou strukturu, na nichž tudíž nelze seriózní teologii stavět. Naopak jsem si musel zvyknout od nich abstrahovat. A také jsem se naučil o něco lépe identifikovat toxické a bigotní lidi a vyhýbat se jim za každou cenu. Vzalo mi jednak skoro čtyři roky života a jednak určitý životní optimismus, že jsem od té doby podstatně cyničtější než předtím. Také rozhodně nejsem příliš spontánně zbožný, jak jsem dříve býval. Ve srovnání s jinými oběťmi Opus Dei jsem ale dopadl asi stále ještě relativně dobře, protože jsem toho času neztratil zas až tolik, nezničilo mě to profesionálně ani ekonomicky a v rámci rodinných vztahů to pro mě bylo katalyzátorem k ukončení nefunkčních nebo přímo dysfunkčních rodinných vztahů a k reorientaci na ty funkčnější. To, že jsem se setkal s takto koncentrovanou formou mojí vlastní dehumanizace na mě tudíž mělo i určitý katarzní a imunizační účinek.

Na závěr můžete říct, co byste ještě rád řekl o Opus Dei, co nebylo vyslovené v otázkách.

Opus Dei je velmi podobné Legionářům Kristovým co do sektářského charakteru obou organizací, co do pohrdání lidskou svobodou i co do kultu osobnosti postavy zakladatele. Legionáři Kristovi byli také protěžováni velmi neprozíravým přístupem sv. Jana Pavla II. podobně jako Opus Dei. Pro detailnější informace o Opus Dei doporučuji knihy *Tras el Umbral* od Maria del Carmen Tapia, což je osobní svědectví o Monsignoru Escrivovi od jedné z jeho blízkých spolupracovnic, nebo *Opus Dei as a divine revelation* od EBE. To je pro změnu velmi detailní a kvalitně ozdrojovaný teologický rozbor doktríny Opus Dei a všech jejich nejpodstatnějších vnitřních rozporů. Tyto dvě knihy pravděpodobně nejvíce rezonují s mými zkušenostmi s Opus Dei a s mým chápáním teologických defektů této organizace.

2.2. Příloha č.2.2.: Výpovědi bývalého člena Opus Dei, Pavla Pernicy, který byl členem od prosince roku 2009 do 19. března 2015.⁶

Členem Opus Dei byl Pavel Pernica od svých 16 do 21 let. Vzděláním je dopravní inženýr a profesně se věnuje telekomunikacím. Žije v Praze.

1) Jak jste se seznámil s Opus Dei?

Přes kamaráda, který mě pozval na Klub (pro žáky ZŠ) někdy v roce 2005.

2) Jak na Vás Opus Dei působilo? Zde svoji odpověď rozdělím na dvě části:

a) Před vstupem do Díla na sklonku roku 2009 jsem k Dílu po personální i institucionální stránce velmi vzhlížel. Oslovovala mne komplexní práce s lidmi, kteří do Díla docházeli. Líbila se mi náplň civilních i duchovních aktivit. Přišlo mi, že v Díle potkávám velké množství osobnostně atraktivních osob. Dá se

---

⁶ Korespondence opět proběhla internetovou formou.

řici, že jsem měl díky tomu velké množství pozitivních vzorů, které jsem si mohl přenést do různých aspektů svého vlastního života.

b) Bohužel po vstupu do Díla jsem začínal postupně zažívat (podrobněji viz odpovědi na další otázky), co Opus Dei ve skutečnosti je a dodnes když známým, kteří na formaci do Díla docházeli, vyprávím, co jsem zažil v Díle jako přidružený, jen těžko mi mnozí z nich dokáží uvěřit. Období, kdy jsem byl přidruženým, hodnotím jako pokus o likvidaci lidské duše.

3) Co bylo nakonec důvodem, že jste se rozhodl stát numerářem?

Byl jsem přidruženým s ohledem na rodinnou situaci, která neumožňovala v dlouhodobějším horizontu být pro Dílo disponibilní jako numerář. Můj vstup do Díla byl pohledem tehdejší doby přirozeným krokem, protože se mi v prostředí Díla líbilo a člověk měl tendenci jeho myšlenku šířit dál, nicméně v 16 letech na takto zásadní životní krok není člověk samozřejmě vyzrálý. Vyzrálost, odpovídající úroveň duchovního života či existence povolání do Díla, to jsou věci, které se bohužel při vstupu do Díla u zájemců vůbec neposuzují, tudíž do Díla může vstoupit prakticky kdokoliv. Stačí jen aktivně docházet na formaci a vnějškově působit jako slušňák.

4) Jakou úlohu myslíte, že má zakladatel v životě věřícího Opus Dei?

Je to ten nejšílenější kult, který jsem kdy v životě zažil. Každý z nás má nějaký vzor a je přirozené, že člen instituce katolické církve si bude připomínat a nějak „zdravě uctívat“ odkaz svého zakladatele. Nicméně takto extrémistické, iracionální a zaslepené uctívání ne osoby, ale dokonalosti zakladatele Opus Dei, je něco, s čím jsem dosud nikde jinde nesetkal. Ano, opravdu nikde jinde jsem se dosud nesetkal s tím, aby byť svatořečená osoba byla uctívána rétorikou, že 75 let života tohoto světce bylo bez jeho jedné jediné chyby. Jsme lidé a z povahy své přirozenosti nejsme dokonalí a průběžně selháváme ve věcech malých i velkých, avšak když otevřete jakýkoliv text o životě zakladatele Opus Dei, nedočtete se o tom, že by tento člověk udělal jednu jedinou věc špatně či měl jednu jedinou špatnou vlastnost. Tohle je vlastně jeden z podstatných argumentů, na základě kterého Opus Dei považuji za voluntaristický teologický fake (další odůvodnění dále), který má k Bohu v katolickém pojetí daleko asi tak jako Pluto ke Slunci.

5) Myslíte, že existuje nějaká sociální vrstva, na kterou se Opus Dei zaměřuje jako první, když přijde do nové země?

Opus Dei se obecně zaměřuje na dvě skupiny lidí. První, která jim zajistí (spolu)financování aktivit a druhá, která jim zajistí provozní existenci čili noví členové. Na obojím není nic špatného a je to naopak očekávatelné. Horší je to v té druhé skupině s tím, že Opus Dei hledá do svých řad pouze zmanipulovatelné lidi, nikdo jiný totiž nemá šanci v Díle vydržet.

6) Jak konkrétně vypadaly prostředky, kterými jste se snažil rozšířit povědomí o spiritualitě Opus Dei? Skrze přátelství a civilní aktivity Opus Dei.

7) Cítil jste nějaký tlak, abyste získával nové členy?

Podobně jako v otázce 5). Pokud jste o něčem přesvědčen, je pochopitelné, že danou věc chcete šířit dál, proto byl vyvíjen tlak na získávání členů Opus Dei. Horší to zas bylo s tím, na koho jsme se měli zaměřovat a jak konkrétně jsme se měli zaměřovat. Cílovou skupinou byly osoby, které dosahují těch nejlepších výsledků, mají prostředky (nejen finanční), mají vliv apod. Rozhodně jsem necítil ani v jádru této aktivity snahu přibližovat lidi k Bohu, protože Bůh tu přeci není jen pro jedničkáře, bohaté a vlivné.

8) Jaké vztahy panovaly uprostřed Opus Dei?

Absurdní a umělé, podrobněji viz následující odpověď.

9) Jak si myslíte, že je Opus Dei vnímáno společností a proč?

Budeme-li společnost brát jako soubor dospělých jedinců, tak je Opus Dei vnímána jako tajemná organizace, o které je i po bližším seznámení se těžké myslet si cokoli jiného, než že je to elitářská sekta (viz 7). Zakládá si totiž na vnějším bezchybném renomé, jako je tomu v případě odkazu života sv. Josemarií (viz 4). Ti, kteří mají bližší zkušenost s Dílem, ale velmi brzy poznali, že Opus Dei je sice zevnějšku naleštěný stroj, ale zevnitř má ze své podstaty extrémně zašpiněný a nepromazaný motor, takže je ve výsledku tento stroj zcela nepoužitelný v běžném, reálném životě. Zašpiněnost a nepromazanost spočívá, jak ve voluntaristickém pojetí spirituality Opus Dei, tak v naprosté odtrženosti od reality v celé šíři aspektů (viz průběžně dále). Jako konkrétní příklad uvádím humornou anekdotu v dalším odstavci. Aktuálně v Díle v ČR zůstává tak 10 % členů z celkového počtu, který v součtu historicky mělo. Zbýlých 90 % „celibátních“ exčlenů Díla našťestí dříve či později toxicitu Díla prokouklo. To, že většina numerářů neví, kolik stojí litr mléka bych ještě asi i dokázal přejít. Ano, tento test jsem dělal někdy v roce 2012 a bylo úsměvné, že jsem dostal od numerářů jen zlomek správných odpovědí. A to prý mají posvěcovat svůj život uprostřed světa ;)... Tohle jsem ještě dokázal přejít... Bohužel, co už jsem nedokázal přejít bylo zjištění, kolik lidí bere antidepresiva, kolik lidí nedokáže mluvit o svém povolání ve svém i nejbližším okolí (včetně mě) či kolik lidí je ekonomicky zcela zruinovaných, i když odevzdávají do kasy své příjmy, ale když mají nadstandartní výdaj (např. zákrok u zubaře), tak kasa je prázdná a bylo tak tragikomické, že tito lidé si museli půjčovat u kamarádů, rozprodávat oblečení či se museli nechat dotovat rodiči. Podobně absurdní zkušenosti mají přátelé a známí, kteří Dílo poznali v jiné době nebo zemi.

10) Co si myslíte o praktikách tělesného umrtvování v Opus Dei?

Osobně považuji jakékoli návyky vedoucí k sebeovládání za přínosné a dá-li tomu někdo nadpřirozený rozměr v podobě tělesného umrtvování, opět na tom z vnějšího pohledu není nic špatného. Bohužel v podání Opus Dei se jednalo často o snůšku ostentativních aktů, které se tak ze své podstaty vymykaly v duchovní rovině svému účelu a působily strašně směšně. Jako příklad uvádím návštěvu restaurace za účelem shlédnutí hokejového utkání, kdy jeden z numerářů řekl, že si vybírá tuto židli, protože je z ní nejhůře vidět na plátno a bude se tak umrtvovat...

11) Jakým způsobem Opus Dei získává členy?

Jedná se vždy o nenásilnou formu? Jste-li kamarád či kolega, násilné to nebývá a získáváte kolegy zvaním na akce Opus Dei. Pokud jste rodinným příslušníkem, a zvláště potomkem aktivních supernumerářů, tak je téměř vyloučené, že by vás čekalo dětství a první roky plnoletosti mimo budovy a aktivity Opus Dei, takže v této druhé variantě se jedná o velmi násilnou formu získávání nových členů Opus Dei.

12) Neodcizují se členové vlastním rodinám?

Zcela zásadním způsobem se odcizují rodičům nesupernumerářům, a to minimalizací kontaktu, a pokud nějaký kontakt je, numerář ztrácí skutečný kontakt s rodinou tím, že o všem mluví, jak je skvělé a o problémech prakticky vůbec, takže po jakémkoliv setkání numeráře s rodiči, se rodič nedozví absolutně nic pravdivého ani osobního (naleštěný stroj se zadrhnutým motorem).

13) Jaký je život v celibátu uprostřed světa?

Dá se žít v Díle v případě, že je člověk gumovým medvídkem s vymytým mozečkem a touhou submisivního přijímání příkazů od nadřízených. Každý autenticky a kriticky uvažující člověk však po čase je i po této stránce psychologicky vykořistěný, je tedy i emočně vyprahlý a má tendenci oproti nelidským vztahům v Opus Dei, v reálném životě navazovat upřímné vztahy.

14) Co pro Vás znamenaly normy, jež jste musel v Opus Dei vykonávat?

Pokrytectví nejvyššího stupně. Nejel přes ně vlak. V případě nějakých zásadních okolností byla možnost jejich množství snížit, nicméně byl tlak na to plnit je v plném rozsahu. V rozmluvách se moc neřešilo,

jak se člověk má, ale to, do jaký části dne normy naroubovat a splnit. Že se opakovaně člověk dopouštěl závažných činů proti povolání, bylo podružné, dále viz 15 a 19.

15) Cítil jste se v Opus Dei svobodně?

S každým dnem méně a méně, ale to proto, že když jsem vstoupil do Díla, byl jsem „hloupé 16- ti leté dítě bez cílů“. V průběhu let se ze mě začínal stávat „dospělí, který ví, co chce“, takže nesmyslnost života v Opus Dei se tak stávala zřetelnější. Normální dospělý člověk, který má alespoň elementární pořádek ve zdravých životních hodnotách, nevydrží v Díle po prozření ani sekundu navíc. Osobně mě plnění norem a apoštolát v pojetí Opus Dei od Boha vzdaloval.

16) Co bylo nakonec důvodem, že jste se rozhodl z Opus Dei odejít?

Kromě všeho dosud výše uvedeného v té konkrétní době to ještě byla:

- pro množství požadavků nemožnost seriózně studovat VŠ a žít běžný civilní život;
- nesmyslně vysoké finanční náklady na roční kursy, rekolekce apod., což se pak propisovalo do nemožnosti financovat běžné aktivity v roce (např. dovolená, na které si skutečně odpočinete, nákup oblečení, školních pomůcek, vybavení do domácnosti, věcí na sport, ...);
- začínal jsem ztrácet své velmi dobré kamarády. Naštěstí jsem je neztratil!

17) Jak se zpětně díváte na své členství v Opus Dei?

Pokud to do této chvíle explicitně nevyznělo z mých odpovědí, moje členství v Opus Dei bylo dáno čistě mladickou nerozvážností, která byla daná, jak věkem, tak okolnostmi, a ne úplně zdravým prostředím, ve kterém jsem vyrůstal. Přesně kvůli tomuto jsem se stal jednou z mnoha dalších ideálních „obětí“ lovců lidských duší, které členové Opus dei hledají. Svě členství v Opus Dei bych ještě přirovnal v rovině partnerského vztahu k první skutečné životní lásce, která vám nevyjde (stává se), kdy přes růžové brýle nedokážete vidět v tom druhém egocentrického, násilnického tyrana beze špetky sebereflexe. Ničí vás, ubližuje vám, dává vám vše za vinu a nedokážete z tohoto pekla odejít, a to až do chvíle, než začnete uvažovat nad sebevraždou. To byl u mě mezník, kdy jsem si řekl dost a z Opus Dei se mi i díky tehdejšími personálním změnám v Díle k lepšímu podařilo odejít. Ne všichni v Opus Dei jsou totiž až takoví psychopati, jak se může na první pohled zdát a takoví lidé (dá se říci chudáci) v Díle zůstávají vlastně už jen proto, že prakticky již nejsou schopni návratu do běžného civilního života.

18) Co si myslíte, že Vám Opus Dei do života dalo a je něco, co Vám vzalo?

To dobré, co mi to dalo bych srovnal se členstvím v organizacích typu YMCA, AIESEC či skaut. Potkáte velké množství lidí, mezi nimi se tedy téměř vždy najdou i pozitivní vzory a velmi zajímaví lidé, kteří se stanou třeba i vašimi přáteli. Také máte možnost vycestovat do mnoha zemí i mimo Evropu. To jsou však jen vnější okolnosti, které zažijete i s uvedenými organizacemi. Co se týče jádra Opus Dei, na něm ze své podstaty neexistuje nic pozitivního a co mi vzalo je určitě nadšení a důvěra v církevní instituce a Církev jako takovou. Také mi vzalo několik let života, během kterých jsem se měl věnovat více jiným věcem a pořádně. Pachuť určitě ve mně pořád nějaká je z tohoto životního období. Celkově však na celou tuhle story nahlížím jako životní lekci, ze které jsem se nezhroutil, ale poučil a jdu v životě dál.

19) Na závěr můžete říct, co byste ještě rád řekl o Opus Dei, co nebylo vyslovené v otázkách.

Odpověď na to, proč Opus Dei stále existuje je velmi jednoduchá. V životě existuje a bude existovat plno nelogických věcí a závažných forem zla/nedobrá. Opus Dei a lidé v ní jsou kombinací obojího. Já jsem zažil jen slabý odvar toho, jaké je to být pod vlivem lidí pohrdajících lidskou svobodou a jak vypadá vykořisťování 20. a 21. století, a to na úrovni psychického kuplířství. Bohužel existují lidé, kteří zažili celoživotní pekla na zemi skrz Opus Dei, ze kterých se budou dostávat po zbytek jejich života a myslím si, že by se o takových zkušenostech mělo hovořit veřejně, jako například zde (v Česku k

takovým zvěrstvům v tak velkém měřítku zatím nedošlo)⁷: Na závěr své výpovědi si tedy přeji, aby i přes tu podlézavost vatikánské hierarchie, pro kterou je Opus Dei v Římě vyhlášena, tak aby kompetentní osoby ve Vatikánu Opus Dei co nejdříve rozpustili na smetišti dějin, Opus Dei tak poznamenala negativně životy už jen co nejmenšímu počtu lidí a svět i Církev byly i díky tomuto o něco lepším místem pro život.

3. Příloha č.3. Obraz Panny Marie potšské.

⁷ <https://www.lanacion.com.ar/sociedad/servidoras-de-dios-el-calvario-de-las-43-mujeresque-enfrentan-al-opus-dei-nid17052021/>

4. Příloha č.4. Pozvánka na besedu s Javierem Echevarriou roku 2005

*Regionální vikář Opus Dei
v České republice a na Slovensku
si dovoluje pozvat Vás a Vaši rodinu na besedu s*

Mons. Javierem Echevarriou,

*biskupem-prelátem Opus Dei,
která se bude konat 5. února v 15.15 hodin
v Jižním sále Kongresového centra v Praze.*

v Praze, leden 2005

5. Příloha č.5. Pozvánka na mši svatou v Římě v češtině u příležitosti svatořečení zakladatele Opus Dei

SLAVNÁ MŠE SVATÁ
U PŘÍLEŽITOSTI SVATOŘEČENÍ ZAKLADATELE
OPUS DEI,
JOSEMARÍI ESCRIVY DE BALAGUER

Basilika sv. Klimenta,
Řím, 8. 10. 2002

SLÁVNA SVĚTÁ OMŠA
U PŘÍLEŽITOSTI SVĚTOŘEČENIA ZAKLADATEĽA
OPUS DEI,
JOSEMARÍI ESCRIVY DE BALAGUER

Bazilika sv. Klementa,
Řím, 8. 10. 2002

Klub Viking hledá nové členy

školní rok 2017/2018

Čím jsme výjimeční?

- více než 20 let zkušeností
- důraz na individuální rozvoj
- formace ve ctnostech
- osobní tutoring dětí
- společné aktivity pro celou rodinu

Kontakt:
klub.viking@gmail.com
+420 776 690 729

**PRO CHLAPCE
OD 9 DO 13 LET**

aktivity nejen každou sobotu od 9:30 do 12:00

Kulatý stůl
Univerzitní centrum Na Baště

Zveme vás na přednášku

Odkaz bratří Mašínů

na které jako host vystoupí

Milan Paumer – člen odbojové skupiny bratří Mašínů

Setkání se koná ve čtvrtek 9. listopadu 2006, začíná v 18 hod. Po přednášce následuje diskuse účastníků s přednášejícím. Předpokládaný konec je po 19. hodině.

(Univerzitní centrum se nachází v blízkosti stanice metra Hradčanská, mezi Piseckou bránou a Ministerstvem obrany)

Univerzitní centrum Na Baště
Na Baště sv. Jiří 13, Praha 6 – Hradčany
Tel.: 224 319 066, 737 811 212

Svatý Josemaría Escrivá

Zakladatel Opus Dei

MODLITBA

Ó Bože, Ty jsi prostřednictvím nejsvětější Panny Marie obdařil svatého kněze Josemaríu nespočetnými milostmi. Vyvolil jsi ho za velmi věrný nástroj k založení Opus Dei, které je cestou posvěcování se při profesní práci a při plnění každodenních povinností křesťana. Dej, ať i já umím proměňovat všechny okamžiky a okolnosti svého života v příležitosti k milování Tebe, k radostné a prosté službě Církvi, Svatému Otci a všem duším tím, že rozjasním cesty země světlem víry a lásky.

Uděl mi na přímlovu svatého Josemaríi vyslyšení mé prosby o ... Amen.

Otče náš..., Zdrávas Maria..., Sláva Otci...

9. Povolení působení Opus Dei na území České republiky udělené arcibiskupem Miloslavem Vlkem roku 1992.

Miloslav Vlk
arcibiskup pražský

Rev.mo D.no
dri ERNESTO BURKHART
Vicario Regionali
Praelaturae Operis Dei
Favoritenstrasse 24
A-1040 WIEN

Infrascriptus PhDr. Miloslav Vlk,
Archiepiscopus Pragensis

veniam dat

doctori ERNESTO BURKHART

Vicario Regionali Praelaturae Sanctae Crucis et Operis Dei,
ad erigendum Centrum praefatae Praelaturae Operis Dei
in civitate Pragae,
ad peculiarem apostolatam inter mulieres exercendum.

Miloslav Vlk
Mons. Miloslav Vlk
Archiepiscopus Pragensis

Pragae 5. XI. 1992
3954/1992